

Colofon

Haarlems Dagblad

Hoofdredacteur: Hugo Schneider Jan 't Hart (adjunct) Gerben van 't Hek (adjunct)

Secretariaat: redactiesecretariaat@hollandmediacombinatie.nl

Hoofdkantoor: TMG Media B.V. Basisweg 30, Postbus 2603 1000 CP Amsterdam Tel. 088-8242911

Redactiechef: Bill Meijer

Regiokantoor: Stationsplein 114, 2011 LN Haarlem Tel.: 088 - 8241200 stadsredactie@haarlemsdagblad.nl.

Website: Haarlemsdagblad.nl. Volg Haarlems Dagblad ook op Twitter via @hdhaarleml en op www.facebook.com/haarlemsdagblad.

Raad voor Journalistiek: Haarlems Dagblad volgt de leidraad van de Raad voor de Journalistiek. Voor meer informatie: ga naar www.rvdj.nl.

Vragen van abonnees: Voor bezorgklachten of vragen over abonneement ga naar www.haarlemsdagblad.nl/service of bel de afdeling Lezersservice, 088-8241111. Opzeggen abonnementen met inachtneming van een opzegtermijn van tenminste één maand.

Advertentie opgeven: Ga naar hollandmediacombinatie.nl/advertentiemogelijkheden of bel 088 824 0234.

(Persoons)gegevens: Op de verwerking van (persoons) gegevens van lezers van deze uitgave, bijvoorbeeld in het kader van de uitvoering van de abonneementsovereenkomst of in verband met deelname aan puzzels en prijsvragen, is de Privacy Verklaring van TMG N.V. van toepassing. Deze Verklaring is te vinden op www.tmg.nl/privacy.

© TMG Media B.V., 2019

Haarlems Dagblad

Altijd als eerste op de hoogte van het laatste nieuws uit Haarlem en omgeving.

Met duiding van onze regionale redactie

Achtergrondverhalen, columns, recensies en opinie

En altijd een abonnement dat bij u past

Nieuwsgierig?

haarlemsdagblad.nl/abonnement

Rob van Lent is veertig jaar leerkracht op zmlk-school

'Ik ben te maf voor het reguliere onderwijs'

Elizabeth Stilma

Haarlem ■ Nooit heeft hij er spijt van gehad dat hij niet in het reguliere basisonderwijs terecht is gekomen. Veertig jaar geleden stapte Rob van Lent (66) uit Santpoort-Noord over de drempel van de school voor zeer moeilijk lerende kinderen (zmlk) aan de Nieuwe Landstraat. Als invaller. Nu staat hij nog steeds in hetzelfde gebouw voor de klas op De Schelp. „Ik vond het gaaf volk.”

„Het was geen bewuste keuze”, vertelt Van Lent over zijn carrière. „Puur toeval.” Na de Pedagogische Academie (PA, de voormalige PABO) in 1977 was er geen baan te krijgen. Hij solliciteerde zelfs in Lelystad. „Dat wil wel zeggen voor iemand uit de regio Haarlem.”

Uiteindelijk gooidde hij het over een andere boeg. In militaire dienst had hij zijn groot rijbewijs gehaald en hij solliciteerde bij een transportbedrijf. „Daar werd recht voor z'n raap gecommuniceerd. Als je iets fout deed, kreeg je de wind van voren. Dat sprak me wel aan na jaren in de softwereld van de PA te hebben gefunctioneerd.”

Verenigde Staten

Na een jaar hield hij het voor gezien en vertrok met zijn verdiende geld naar de Verenigde Staten. Kocht daar een auto en reisde het land

door. Toen hij terugkwam, was hij klaar voor een baan in het onderwijs, zo dacht hij. Van Lent kreeg een paar invalbaantjes, maar een permanente functie liet op zich wachten. „Tot iemand tegen me zei: waarom schrijf je je niet in op het Scholenbureau als werkzoekende?”

Invallen

Van Lent schreef zich in en een dag later werd hij gebeld door de directeur van de R.K. Gemmaschool voor buitengewoon onderwijs. „Zo heette de school toen nog.” Of hij een paar weken wilde invallen? „In het begin verliep de communicatie met de kinderen stroef. Ik had geen ervaring met kinderen die intensieve begeleiding nodig hadden. Verbaal kwam ik niet binnen bij deze doelgroep. Ik was er wel, maar ik maakte geen contact. Toch vond ik het wel gaaf volk.”

Toen er een functie vrijkwam, besloot hij te solliciteren. „En zo belandde ik hier.” Om nooit meer weg. Door fusies en onderwijsveranderingen bleef Van Lent de kinderen aan de Nieuwe Landstraat trouw. „Deze kinderen zijn zo puur en origineel. Wat erin zit komt eruit. Wij maken vaak een voorbehoud. Dat doen deze kinderen niet.”

Het was niet dat hij nooit zijn carrière overdacht. Zeker wel. Elke zoveel jaar stond Van Lent even stil, dacht na, reflecteerde de boel en bedacht dat elke dag met deze kinde-

ren weer iets nieuws bracht. „Werken met deze kinderen is een uitdaging. Elke dag komt er iets leukers of spannends voorbij. En soms iets verdrietigs.”

Een overstap naar het reguliere onderwijs heeft hij nooit overwogen. Zijn hart ligt hier bij deze kinderen. „Voor een gewone basisschool ben ik te maf. Ik ben impulsief, houd van het buitengewone en vind het leuk om kinderen te triggeren, ze nieuw leven in te blazen. Ik gebruik mijn maffigheid om ze los te weken. Zo kun je met ieder kind een lijntje krijgen.”

Hoogtepunten in de veertig jaar noemt hij de drie skireizen naar Oostenrijk die hij met zijn vroegere assistent Irene organiseerde. „We gingen langlaufen met vijftien tot 25 kinderen. Fantastisch was het. Kinderen die nooit buiten hun ouderlijk huis hadden geslapen, een beschermde omgeving genoten, en daarmee sleetochten te maken, in een binnenband van bergen zien afglijden. Zo fijn dat we ze dat hebben mogen meegeven.”

Carrière was geen keuze maar 'puur toeval'

Leerkracht Rob van Lent gaat over de rode loper door de erehaag bij De Schelp. „Ik vind het leuk om kinderen te triggeren.” FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Hij glimlacht nog bij de gedachte. Zoveel mooie anekdotes heeft hij. Over een meisje met een super dik dossier waarvan de directie niet wist of ze op de school thuishoorde: „Ik houd van speciale vogels.” Over een heel verlegen jongen: „We doben elkaar na. Ik hem, hij mij. Ik probeer hem uit zijn tent te lokken.” Of over het meisje dat gek was van Bobby Ewing uit de televisieserie Dallas. „Een keer na de pauze was ze verdwenen. Wij doodongerust. Kregen we een telefoontje van een bewoner aan de Kloppersingel waar ze had aangebeld omdat ze op zoek was gegaan naar Bobby Ewing. Konden de bewoners haar misschien helpen bij de zoektocht?”

Verrassing

Hij kijkt zijn klaslokaal nog eens even rond. Naast veertig jaar voor de klas verzorgt hij ook al weer dertig jaar de judolesen voor de kinderen. Volgens hem ging het allemaal vanzelf. „Het is niet heel snel voorbijgegaan. Er is van alles gebeurd. Privé, hobby's, werk. Mijn leven was altijd vol.” Toch is het een jubileum en als hij daarover nadenkt, vindt hij het best speciaal. „Mijn oudere collega's gingen hard hollend de tent uit met 58 jaar, die haalden nooit de 40 jaar. Dus ja, eigenlijk is het vrij speciaal.” En dat vinden zijn collega's en de kinderen van de school ook. De rode loper ligt uit, de erehaag staat voor hem klaar.

60 seconden

Levensverwachtingen

Er zijn erbij die ik 40 jaar niet gezien heb. Waarom? Onder andere omdat ik nooit enige moeite heb gedaan om ze wel te zien. Maar binnenkort gaat dat veranderen. Dan is er een reünie van mijn lagere-schoolklas. Wat zeg je tegen mensen die je 40 jaar niet heb gezien? Een beetje oppervlakkige gesprekjes, dacht ik zo. Kinderen de deur uit? Ja, dat krijg je op onze leeftijd. Gescheiden? Ach, wat jammer nou.

Maar nee dus. In de aanloop naar de reünie hebben alle klasgenoten een lijst met vragen gekregen. Het lijkt een regelrechte aanval op de oppervlakkigheid. We moeten met de billen bloot. Shit, heb ik weer. Wat wilde je vroeger worden en zijn je levensverwachtingen tot nu uitgekomen? Zo luidt de ergste vraag op het lijstje. Of je jezelf even langs de meetlat wil leggen: vind je jezelf geslaagd of is het allemaal niet ge-

worden wat je ervan hebt gehoopt? Nou, vooruit dan maar. Wat wilde ik worden? Ik weet dat ik in mijn lagere-schooltijd op die vraag een keer heb ingevuld dat ik bij de PTT wilde werken. Dat idee kwam voort uit mijn postzegelverzameling. Later had ik wel het idee dat ik iets met schrijven wilde gaan doen. Maar begin jaren negentig, na mijn studie, was ik daar niet echt mee bezig. Ik wilde de wijde wereld intrek-

ken. Door de Sahara naar Timboektoe, dat soort dingen. Maar ja, ik rolde in een vaste baan en een vaste relatie. Dan moet je afscheid nemen van dat soort dromen. Ik denk dat ik het daar maar op houd. Het is allemaal niet geworden wat ik ervan hoopte. Da's een veilig verhaal. En mocht er daarna nog iemand geïnteresseerd zijn in de lange versie, dan valt het uiteindelijk toch nog mee met de ellende.

Ruud Sep ■ r.sep@hollandmediacombinatie.nl

Getuigenis oud-griffier bom onder proces Roos

Estella Heesen

Amsterdam/Bloemendaal ■ „Er ligt géén besluit ten grondslag aan de geheimhouding van ambtelijke stukken die raadslid Marielys Roos van Hart voor Bloemendaal in 2014 openbaar heeft gemaakt.” Dat verklaarde de oud-griffier van Bloemendaal Karin van der Pas gisteren voor het gerechtshof in Amsterdam.

„Als griffier kreeg ik alle besluiten van B en W onder ogen. Dit besluit heb ik niet gezien”, aldus Van der Pas. Zij zou de toenmalige burgemeester Nederveen hierop hebben aangesproken. Van der Pas: „Er lag een briefbesluit, zei Nederveen.” Maar ook die brief heeft ze niet gezien omdat ze bij het versturen van de envelop met de geheimhouding aan twee raadsleden, onder wie Roos, niet werd betrokken. „Normaal doe ik dat altijd.”

Marielys Roos. ARCHIEFFOTO

Het zijn opmerkelijke uitspraken van de oud-griffier. Alle eerdere verzoeken om de griffier te horen van de advocaat van Roos, C. van Vliet, werden afgewezen. De advocaat vroeg na de getuigenis van Van der Pas het hof om haar cliënt over het intimeren en bedreigen van ambtenaren door de gebroeders Slewe, op haar website en belegde een persconferentie. Roos zag het als

met de toenmalige wethouder De Rooij. „Ik kreeg e-mails te zien waaruit zou blijken dat de gebroeders Slewe intimiderend en bedreigend naar ambtenaren waren. Ik vond het wel meevallen. Het was stevige taal. Maar intimiderend, nee.” Raadsleden vonden dat ook, stelde de journalist. Klompmaker: „Uit latere stukken die ik onder ogen kreeg, blijkt dat het een opzetje is geweest van B en W om de familie Slewe in kwaad daglicht te stellen.” Woensdag gaat de zaak verder met het requisitoir en pleidooi.

Haarlemse ondernemers hangen aan de lippen van marketinggoeroe Jos Burgers. FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

Gouden tip bij Prinsjesdag Lunch: 'Geef nooit korting'

Marlies Vording

Haarlem ■ Geef nooit korting, doe zo min mogelijk beloftes en overlaad je klant met complimentjes. Het is een greep uit de tips die marketingexpert Jos Burgers de Haarlemse ondernemers tijdens de jaarlijkse Prinsjesdag Lunch meegeeft. „Als je nooit te duur bent, ben je waarschijnlijk te goedkoop.”

De zesde editie van het traditionele evenement van Industriekring Haarlem en Kennemer Business trok dinsdag meer gasten dan ooit tevoren. Vlak na het middaguur genoten tweehonderd ondernemers in de Lichtfabriek aan ronde tafels van een driegangenu. Studenten van de horecaopleiding aan het Nova College verzorgden het geheel.

Marketinggoeroe Burgers, bekend van meerdere bestsellers in zijn vakgebied, vertelt Haarlemse ondernemers tijdens het voorgelezen stuk dat iets niet binnen hun budget past. Wat moet je dan vooral niet doen? Vragen wat het budget is. Dan buig je te vroeg. Dat het duur is, is hun probleem.” In plaats van in prijs te zakken, is het raadzaam om te vragen hoe dat budgettaire probleem zou kunnen worden opgelost, bevoogdt de marketingexpert. Lachend oppert hij een uitweg: „Bij-

'Vraag nooit wat het budget is. Dan buig je te vroeg'

Wat die mooie dingen dan precies zijn, blijft tijdens de lezing enigszins onduidelijk. Op één na: „Denk bijvoorbeeld aan een bordje bij een hockeyclub. Je hebt er als ondernemer niets aan, maar het voelt wel goed om het te zien hangen.” Al snel heeft Burgers dankzij zijn luchtige manier van presenteren een groot deel van het publiek op zijn hand. „Wat ik wil meegeven: het gaat niet om geld, maar geld maakt het wel makkelijker om waardevol te zijn voor je omgeving.” Simpele tips om „duurder” te worden? „Buk niet te snel.” Want die neiging hebben we absoluut, vindt hij. „Mensen zeggen steeds vaker dat iets niet binnen hun budget past. Wat moet je dan vooral niet doen? Vragen wat het budget is. Dan buig je te vroeg. Dat het duur is, is hun probleem.” In plaats van in prijs te zakken, is het raadzaam om te vragen hoe dat budgettaire probleem zou kunnen worden opgelost, bevoogdt de marketingexpert. Lachend oppert hij een uitweg: „Bij-

voorbeeld de wintersport maar eens overslaan.” Een aantal luisteraars begint hardop te grinniken. Daarnaast moeten ondernemers leren om beter op hun woorden letten. „Klanten zijn gek op begrip en complimenten. Maar pas op voor het gebruik van 'sukkelzinnen'. Dat zijn zinnen waar je makkelijk het woord 'sukkel' achter kan zetten.” Een voorbeeldje: „Als een klant zegt dat hij iets te duur vindt, en dat jij dan reageert: maar het is ook echt kwaliteit, hè (sukkel)!” De perfecte plek om te oefenen met positieve formuleringen, is thuis bij je vrouw, grapt hij. „Stel je voor, je bent handig en je hebt behoefde om wat plankjes op te hangen.” Maar: je hebt het nog steeds niet gedaan en vrouwlief begint te klagen. „Reageer dan niet met: denk je dat ik niets beters te doen heb? Nee, zeg in plaats daarvan dat je wel snapt dat ze het vervelend vindt.” Dan maak je een hele andere reactie los. Een ondernemer achterin de zaal barst in lachen uit. „Dat ga ik proberen!” De bijeenkomst sloot af met de overhandiging van een cheque aan de Kinder Universiteit Haarlem, een weekenschool voor kinderen die opgroeien in achterstandsgelijken. De club kreeg een donatie van 4000 euro en de uitnodiging van tientallen ondernemers om eens langs te komen voor een gastcollege.